

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-022/14

Priština,

04. decembar 2014. godine

U postupku:

V.H.

Podujevo

Tužena strana/Žalilac

protiv

P. J.

Srbija

Podnosilac zahteva/Tuženik

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu Willem Brouwer, predsedavajući sudija, Esma Erterzi i Sylejman Nuredini, sudije, u žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/196/2013 (spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA13946), od dana 18. aprila 2013. godine, nakon zasedanja održanog dana 04. decembra 2014. godine, donosi sledeće:

PRESUDA

Odbacuje se kao neblagovremena žalba V. H. na odluku Komisije za imovinske zahteve K KPCC/D/A/196/2013 (u delu koji se odnosi na spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA13946), od dana 18. aprila 2013. godine.

Proceduralni i činjenični siže:

1. Dana 08. novembra 2006. godine, tuženik, P. J. podneo je imovinski zahtev u Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI) kojim je potraživao potvrđivanje svojine nad parcelom na mestu zvanom Livadica, u Podujevu, "Livadičko Polje", katastarska parcela pod brojem 200/2, u površini od 06.00.00 ha (u daljem tekstu: imovina).
2. On tvrdi da je na osnovu ostavinskog rešenja iz 1994. godine nasledio 3/10 idealnog dela imovine nakon smrti njegovog oca. Podnosilac zahteva je izjavio da je u 40-tim godinama država konfiskovala imovinu te je u 1991. godini imovina vraćena njegovoj porodici putem sudskog postupka. On je dalje izjavio da je pre 20. godina napustio Kosovo i živi u Beogradu, što znači pre sukoba, ali je u 90.-tim godinama dao imovinu u zakup nekim komšijama. Dodatno, on je izjavio da je izgubio posed nad imovinom zbog oružanog sukoba koji se dogodio u 1998/1999.
3. Tuženik je pred Komisijom predstavio kopiju posedovnog lista br. 152, izdatog 17. avgusta 1994. godine od strane Geodetskog nadležnog organa Republike Srbije – Kancelarija katastra nepokretne imovine, koji pokazuje ime tuženika kao suvlasnika imovine, i ostavinsko rešenje br. II-0-1380/94 od dana 21. avgusta 1994. godine, izdato od strane četvrtog Opštinskog suda u Beogradu, koje proglašava tuženika kao jednog od naslednika/suvlasnika imovine.
4. Nesporno je to da je porodica tuženika koristila zemljište do 40.-ih godina.
5. Takođe je nesporno da je nakon 40.-tih i pre oružanog sukoba u 1998/1999. godine neko drugi koristio imovinu.
6. U konkretnom slučaju, nevažno je po kojem osnovu su ovi ostali pojedinci koristili spornu imovnu nakon 1940.-tih pa sve do oružanog sukoba.
7. Imovina je obaveštena u 2007., 2010. i 2013 te je nađeno da istu obrađuje nepoznato lice.
8. Žalilac, tada tužena strana, V. H., potpisao je obaveštenje o učešću u postupku dana 19. januara 2007. godine. On nije tvrdio imovinsko pravo nad imovinom. U 2008. godini, u obliku odgovora na imovinski zahtev, on je izjavio da imovina ne pripada tuženiku već Društvenom preduzeću, Poljoprivrednoj zadruzi "Perparimi" iz Podujeva. On je dodao da je

- imovina oduzeta njegovoj porodici u 1918. godini “[...kada su kolonisti došlo iz Srbije a porodica Jovića je došla iz Kruševca]”. On je dalje izjavio da ne može dostaviti dokumente u vezi imovine jer je su svi uništeni zbog rata. Isti je dostavio nekoliko dokumenata kojima je pokušavao da pokaže da je učestvovao u postupku privatizacije za prodaju imovine u 2006. godine, održanom od strane Kosovske poverilačke agencije (KPA).
9. KIZK je odbila imovinski zahtev. KIZK je naglasila da “[...imovina u zahtevu je upisana kao društvena svojina u ažuriranu posedovanom listu. Pošto jedino privatna imovina može biti predmet nasleđa, očigledno je da je ostavisko rešenje dostavljeno od strane podnosioca zahteva nevažeće te se prema tome ne može uzeti u obzir u ovom predmetu]”. Pored toga, odluka KIZK glasi da tuženik nije dostavio dokaze da je pokušao da interveniše u postupku privatizacije. KIZK zaključuje da tuženik nije dokazao svojinsko pravo ili bilo koje imovinsko pravo nad imovinama u zahtevu odmah pre ili tokom sukoba koji se dogodio u 1998/1999. godini.
10. Odluka nije uručena tuženiku jer je isti odbio da je primi. Dana 17. oktobra 2013. godine, odluka je uručena žalioocu. On je uložio žalbu 20. oktobra 2013. godine. Korespondencije KAI pokazuju da tuženik nije primio uloženu žalbu.
11. Tuženik nije reagovao na žalbu.

Navodi žalioaca:

12. Žalilac tvrdi da je odluka nezakonita i nepravedna pošto istom nije priznato njegovo pravo preče kupovine nad imovinom te ista omogućava tuženom da odugovlači prenos imovine. On je dodao da je imovina bila njegova te da su tuženik i ostala lica zauzeli istu u 1936. godini. Ovo je omogućila Srpska vlada koje je dovela iste kao naseljenike. On je dalje naveo da je tuženik bio upoznat s ovim stanjem, gde je pre 20. godina dozvolio žalioocu da radi na ovoj imovini te je čak ponudio mogućnost da mu proda istu u slučaju da odluči da je proda. On je predložio Veću da usvoji njegovu žalbu kao osnovanu i prizna njegovo pravo preče kupovine nad imovinom i sprečiti tuženika da prenese imovinu u zahtevu.

Pravno obrazloženje:

Prihvatljivost žalbe:

13. Žalba je neprihvatljiva jer je ista uložena nakon isteka zakonskog roka u smislu člana 12.1 UNMIK Uredbe br. 2006/50 izmenjene Zakonom br. 03/L-079 (u daljem tekstu: Zakon br. 03/L-079) o Rešavanju zahteva koji se odnose na privatnu nepokretnu imovnu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu koji predviđa da: “U roku od trideset 30) dana od dana

kada Kosovska agencija za imovinu obavesti strane o odluci Komisije o zahtevu, strana može preko izvršnog sekretarijata Kosovske agencije za imovinu da podnese Vrhovnom sudu Kosova žalbu na tu odluku ”.

14. KIZK je odlučila po ovom predmetu odlukom KPCC/D/A/196/2013 od dana 18. aprila 2013. godine. Završni rok za ulaganje žalbe je bio 18. novembra 2013. godine. Prema tome, u smislu člana 13.3 (b) Zakona br. 03/L-079 i člana 195.1 (a) ZPP, žalba se odbacuje kao neblagovremena.
15. Sud nije našao bilo koji razlog zbog kojeg bi se opravdalo kašnjenje žalioaca. On je bio dovoljno obavešten u vezi kašnjenja (odluka se sastojala iz upozorenja na albanskom jeziku) te ni sam žalilac nije dao nijedan razlog za kašnjenje.
16. U smislu gore navedenog i na osnovu člana 13.3 (b) Zakona br. 03/L-079 i člana 195.1 (a), Sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Pravni savet:

U smislu člana 13.6 UNMIK Uredbe 2006/50 izmenjene Zakonom br. 03/L-079, ova presuda je pravosnažna i primenljiva te se ne može napasti putem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Willem Brouwer, EULEX predsedavajući sudija

Sylejman Nuredini, sudija

Esma Erterzi, EULEX sudija

Urs Nufer, EULEX zapisničar